

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 5C/175/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412213415
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Zuzan
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2016:6412213415.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom pred sudkyňou JUDr. Janou Zuzan v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporkyni: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa zo dňa 14.03.2016 na prerušenie konania **z a m i e t a** .

Súd návrh **z a m i e t a** .

Náhradu trov konania súd **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Podaným návrhom zo dňa 17.09.2012, doručenému tunajšiemu súdu 27.09.2012, sa navrhovateľ domáhal od odporkyne zaplatenia sumy 125,- € titulom majetkovej škody a sumy 330,- € titulom nemajetkovej ujmy. Zároveň žiadal nahradiť trovy súdneho konania a rozsudkom rozhodnúť o základe veci tak, že odporkyňa je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 6372050 dlžníkom (povinným) R. S., B.. XX.XX.XXXX, v zákonom stanovenej lehote 15 dní (rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 7.12.2009). Navrhovateľ uviedol, že išlo o omeškanie o viac ako 6 mesiacov. Podľa jeho názoru v predmetnom prípade neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priesťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Majetkovú škodu vyčíslil ako náklady spojené s jeho činnosťou

2

uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Na správu pohľadávky poškodený vynaložil 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje 15,- eur (spolu 125,- eur). Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil navrhovateľ tým, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Výpočet uplatnenej sumy náhrady nemajetkovej ujmy určil alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie doktríny ústavného súdu teda 660,- eur za rok. Navrhovateľ uviedol,

že postupoval v súlade so zákonom č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporkyňu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, ktorá na túto žiadosť pozitívne nereagovala.

Odporkyňa sa k návrhu vyjadrila, žiadala, aby súd návrh v celom rozsahu zamietol, a priznal jej náhradu trov konania. Dôvody na zamietnutie návrhu uviedla, že návrh na súd bol podaný pred uplynutím lehoty 6 mesiacov odo dňa doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odporkyni. Uviedla, že navrhovateľ neposkytol odporkyni pri predbežnom prerokovaní žiadnu súčinnosť a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, z toho dôvodu odporkyňa nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný. Ďalej odporkyňa uviedla, že 15 - dňová lehota na vydanie poverenia pre exekútora neplatí pri exekučnom titule - rozhodnutí rozhodcovského súdu. Poukázala na to, že nepovažuje za preukázanú ani existenciu prieťahov v konaní pretože navrhovateľ by sa mohol domáhať náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní len v prípade, že boli tieto prieťahy konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, t.j. v právoplatnom rozhodnutí príslušného orgánu. Čo sa týka vyčíslenia škody podľa názoru odporkyne navrhovateľ doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Odporkyňa uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nepovažuje ani za zmenšenie majetku poškodeného ani za ušlý majetkový prospech a teda nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Považuje nárok na uplatnenie majetkovej škody za nadhodnotený a nepreukázaný. Podľa názoru odporkyne, navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Odporkyňa nemá za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Uplatnenie nároku na náhradu škody považuje odporkyňa vzhľadom k charakteru podnikateľskej činnosti navrhovateľa (negatívne vnímaná podnikateľská aktivita) za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Keďže nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a navrhovateľ nepreukázal vznik škody (resp. nemajetkovej ujmy) ani jej výšku, nemôže medzi nimi existovať ani príčinná súvislosť.

Tunajší súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa č.k. 5C/175/2012-90 zo dňa 21.12.2014 tak, že návrh zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa č.k. 17Co/379/2015-176 zo dňa 16.12.2015 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že prvostupňový súd rozhodoval o nároku navrhovateľa, ktorý nebol predmetom konania. Navrhovateľ v konaní tvrdil, že mu bola spôsobená škoda a nemajetková ujma v dôsledku oneskoreného rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, no súd návrh zamietol s odôvodnením, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody, výšku škody ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v tom, že súd nerozhodol

3

o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote a uplatnenou škodou.

Po vrátení veci tunajšiemu súdu navrhovateľ podaním zo dňa 14.3.2016 navrhol prerušiť konanie do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť odporkyňa Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/6/2010 na Okresnom súde Prešov.

K tomuto procesnému návrhu navrhovateľa súd uvádza, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) je obligatórne a dopadá na situácie, kedy rozhodnutie v merite veci závisí od otázky, ktorú nie je v konaní oprávnený riešiť ako predbežnú (§ 135 ods. 1 O.s.p.). Prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. je naproti tomu fakultatívne a bude namieste vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd na také konanie dal podnet (§ 135 ods. 2 O.s.p.). Čo sa týka návrhu na prerušenie konania vo vzťahu k zodpovedaniu prejudiciálnych otázok Súdnym dvorom Európskej únie, je treba uviesť, že v tomto konaní navrhovateľ vyvodzuje uplatnené nároky z tvrdenia, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). Navrhovateľ neuviedol a preto nie je zrejmé, aký súvis s prejudiciálnymi otázkami aktuálnymi v konaní Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C/6/2010 má posúdenie toho, či poverenie súdneho exekútora bolo vydané v určenej lehote alebo nie, lebo táto fundamentálna okolnosť sa ani okrajovo nedotýka potreby aplikácie komunitárneho práva. Aj tu súd

poukazuje na ust. § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. konštatujúc, že neprebíha žiadne konanie riešiace predbežnú otázku majúcu význam pre rozhodnutie vo veci, pre ktorú by bolo namieste obligatórne či fakultatívne prerušenie tohto konania. Súd preto predmetný procesný návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Na pojednávaní dňa 18.3.2016 súd prejednal vec v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov. Súd postupoval podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pri rozhodovaní prihliadol na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s písomnými vyjadreniami účastníkov konania a jednotlivými listinami tvoriacimi obsah spisu tunajšieho súdu sp. zn. 5Er/792/2009 a zistil nasledovný skutkový stav:

Navrhovateľ ako oprávnený dňa 22.7.2009 do zápisnice spísanej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým navrhol vykonanie exekúcie voči povinnému R. S., na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 26.5.2009 sp. zn. SR/02116/09 a ktorým bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 398,32 eur s príslušenstvom. Súdny exekútor v zmysle návrhu na vykonanie exekúcie požiadal žiadosťou doručenu tunajšiemu súdu dňa 27.8.2009 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Tunajší súd následne dňa 31.8.2009 (expedované 16.9.2009) žiadal súdneho exekútora o postup podľa § 40 ods. 1 Exekučného poriadku, aby tento vyzval oprávneného na opravu návrhu na vykonanie exekúcie ohľadne trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní. Následne súdny exekútor dňa 18.11.2009 zaslal súdu opravenú zápisnicu a súd potom dňa 7.12.2009 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie.

Podľa § 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej

4

moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Svojej zodpovednosti sa štát nemôže zbaviť.

Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že na vznik objektívnej zodpovednosti štátu (Slovenskej republiky) za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa vyžaduje kumulatívne (súčasné) splnenie troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, 2. vznik škody ako peniazmi vyčísliteľnej majetkovej ujmy na strane dotknutého subjektu a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Zákon č. 514/2003 Z.z. neobsahuje legálnu definíciu nesprávneho úradného postupu. Ust. § 9 uvedeného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 príkladmo za nesprávny úradný postup označuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. V zásade možno nesprávny úradný postup definovať ako postup orgánu verejnej moci (teda aj štátneho orgánu), ktorý je v rozpore s platnými právnymi normami a ktorý spočíva v inej než rozhodovacej činnosti. V prípade rozhodovacej činnosti totiž zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie a špecificky za určité rozhodnutia týkajúce sa najmä osobnej slobody jednotlivca (rozhodnutia o zatknutí, zadržaní, o treste atď.). Inými slovami, pri nesprávnom úradnom postupe je činnosť orgánu verejnej moci v konkrétnom prípade upravená právnou normou, ktorú orgán pri jej aplikácii poruší. Treba ale zdôrazniť, že nesprávny úradný postup je potrebné posudzovať s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu.

Súd preto skúmal, či bolo preukázané splnenie všetkých troch podmienok na to, aby bola daná zodpovednosť odporkyne za navrhovateľom tvrdenú škodu (resp. ujmu).

Z vykonaného dokazovania súd nemal preukázané tvrdenia navrhovateľa, že by postupom tunajšieho súdu v exekučnom konaní sp. zn. 5Er/792/2009 v súvislosti so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Ako vyplynulo z vykonaných dôkazov, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu bola tunajšiemu súdu doručená dňa 27.8.2009. V tom čase účinné ust. §

44 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) určovalo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia jeho žiadosti.

V danom prípade súd síce nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora do 15 dní odo dňa jej doručenia, keď písomne poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie dňa 7.12.2009, no prekročenie stanovenej lehoty vzhľadom na všetky ostatné okolnosti prípadu nemožno kvalifikovať ako nesprávny úradný postup. Súd totiž najskôr musel vyzvať exekútora, aby v súlade s ust. § 40 ods. 1 Exekučného poriadku zabezpečil súdu predloženie bezvadného návrhu na vykonanie exekúcie. Exekútor takýto návrh súdu predložil dňa 18.11.2009. Následne súd o poverení exekútora rozhodol do 19 dní. Súd poukazuje na to, že v danom prípade išlo o exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku a bolo treba v záujme ochrany spotrebiteľa a riadneho posúdenia zákonnosti exekúcie preskúmať exekučný titul a súd má za to, že tento záujem treba uprednostniť pred striktným dodržaním lehoty na vydanie poverenia exekútorovi. Uvedený záujem potvrdzuje aj neskoršia zákonná úprava, ktorá na tieto situácie reflektovala a pri tomto

5

druhu exekučných titulov novelou č. 144/2010 Z.z. účinnou od 1.6.2010 lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie exekútorovi v prípade, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok neplatí. V dôvodovej správe k čl. III bodu 2 zákona č. 144/2010 Z.z. ktorým došlo k uvedenej zmene sa okrem iného uvádza: „Prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora v prípadoch, ak exekučným titulom je notárska zápisnica, alebo rozhodcovský rozsudok bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií, zbytočnom vzniku trov exekučného konania. ... Súdy nemali časový priestor ani na vyžiadanie napr. spotrebiteľskej zmluvy.” Tento zmysel novely č. 102/2011 Z.z. bol potom s účinnosťou od 01.06.2011 už vyjadrený aj explicitne v doslovnom zákonom texte § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, ktorý výslovne za exekučný titul označil aj vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, pri ktorom podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní na poverenie súdneho exekútora neplatila.

Súd sa stotožňuje s argumentáciou odporkyne, že vzhľadom k predmetu podnikateľskej činnosti navrhovateľa a jeho praktikám pri poskytovaní spotrebiteľských úverov bolo nevyhnutné venovať zvýšenú pozornosť preskúmvaniu rozhodnutia v predmetnej veci. Podľa názoru súdu tak nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe súdu v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, pretože lehota sa začala počítať len odo dňa 18.11.2009 kedy mal súd k dispozícii riadny návrh na vykonanie exekúcie a do vydania poverenia dňa 7.12.2009 uplynulo 19 dní, čo súd považuje za primeraný čas na preskúvanie exekučného titulu vzhľadom k tomu, že týmto exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu v spotrebiteľskej veci.

Ešte je potrebné dodať, že zákonom stanovená povinnosť súdu ako orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom určenej lehote predstavuje v tejto rovine garanciu ústavného práva každého na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 16/02 konštatoval, že pri posúdení toho, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Ústavný súd Slovenskej republiky prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v Ústave Slovenskej republiky alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. V rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 70/02 Ústavný súd Slovenskej republiky zasa uviedol, že ak je na jednej strane všeobecný súd viazaný v zákone ustanovenými lehotami na vykonanie procesného úkonu, na druhej strane ich dodržanie nemôže mať za následok porušenie základných zásad civilného procesu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom realizácie širšieho základného práva - práva na spravodlivý proces, ktoré majú účastníci konania zaručené v ustanoveniach siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy a v príslušných medzinárodných zmluvách o ľudských právach, ktoré majú prednosť pred zákonom. V tomto zmysle právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na spravodlivý proces nemožno stavať proti sebe ani ich od seba oddeľovať. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách.

Vychádzajúc z uvedeného súd preto uzavrel, že v danom prípade postup exekučného súdu

v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nemožno považovať za nesprávny úradný postup.

Súd však nielenže nemal preukázaný nesprávny úradný postup ale nemal preukázané ani splnenie ďalších dvoch podmienok vyžadovaných na vznik zodpovednosti odporkyne za navrhovateľom tvrdené ujmy. Navrhovateľ v tomto smere napriek riadnemu poučení o dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nielenže nepredložil ale ani neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by mal súd vykonať a ktoré by podporovali to, že práve v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu v súvislosti s rozhodovaním o poverení súdneho exekútora utrpel konkrétne vyčísliteľnú a preukázateľnú majetkovú škodu či ujmu nemajetkového charakteru, ktorú by bolo namieste odškodniť v peniazoch podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Za škodu, pri vzniku ktorej sa nahrádza skutočná škoda a ušlý zisk, nemožno podľa názoru súdu považovať iba subjektívne vyčíslené (a ničím neobjektívizované) paušálne náklady na správu pohľadávky pomocou informačného systému v sume 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému v čiastke 40,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania v čiastke 15,- eur. Skutočnou škodou je totiž ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného predstavujúca zníženie majetkového stavu poškodeného v porovnaní s jeho majetkovým stavom pred škodnou udalosťou. Preto pri náhrade skutočnej škody možno kompenzovať iba tie účelne vynaložené výdavky, ktoré by nebolo nutné vynaložiť nebyť škodnej udalosti. Subsumpcia navrhovateľom uvedených nákladov pod ušlý zisk neprichádza potom do úvahy už len vzhľadom na samotnú definíciu ušlého zisku, ktorým je zmarený majetkový prospech očakávaný s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, ktorý však nenastal v dôsledku škodnej udalosti (v danom prípade v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu). Treba tiež uviesť, že navrhovateľ nielenže nepreukázal ale ani nijako bližšie nevysvetlil ako paušálne náklady na správu pohľadávky voči povinnému konkrétne súvisia s tvrdeným nesprávnym úradným postupom súdu, keď exekútor bol v konečnom dôsledku poverený vykonaním exekúcie v primeranej dobe (nie ako tvrdí navrhovateľ v omeškaní viac ako 6 mesiacov ale o 4 dni). Ako už bolo uvedené, medzi nesprávnym úradným postupom a škodou musí existovať príčinná súvislosť, teda vzťah príčiny a následku, pričom je podľa názoru súdu logické, že určité administratívne náklady na správu pohľadávky mal navrhovateľ nezávisle od toho, kedy exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora.

Vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy navrhovateľ tiež nijako nepreukázal žiaden nepriaznivý dopad (ujmu) na jeho právne postavenie ako veriteľa pohľadávky voči povinnému v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu. V návrhu síce poukázal na určité riziká vo vzťahu k povinnému (riziko zániku povinného, jeho insolvenca, riziko „zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným“), no nijako netvrdil ani nedokázal, že k takýmto následkom aj skutočne došlo v dôsledku postupu exekučného súdu. Súd tak nemal preukázaný nesprávny úradný postup, vznik škody na strane navrhovateľa ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a ani vznik nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Preto návrh zamietol.

Len záverom sa k vyjadreniam odporkyne poznamenáva, že z návrhu vo veci samej zo dňa 17.9.2012 je evidentné čoho sa navrhovateľ v konaní domáhal a z akých dôvodov (§ 79 ods. 1 O.s.p.), pričom súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ ešte pred začatím tohto súdneho konania podal na Ministerstvo spravodlivosti SR písomnú žiadosť podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o predbežné prerokovanie nárokov uplatňovaných v tomto konaní.

7

V dôsledku neuspokojenia nárokov do 6 mesiacov od podania žiadosti sa ich navrhovateľ mohol domáhať na súde (§ 16 ods. 4 cit. zákona), keďže uvedená lehota počas tohto súdneho konania už uplynula.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a odporkyne ako účastníčke v konaní úspešnej nepriznal náhradu trov konania, pretože jej účasťou v konaní žiadne nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, ktorej veci sa týka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.